

acı kaybımız

Op. Dr. Mehmet Ataç

Mehmet Ataç ağabey ile, Malatya'daki mecburi hizmetimi tamamlayıp tayinen geldiğim İzmir SSK Tepecik hastanesinde karşılaştım. İlk kez geliyor olmanın verdiği biraz heyecan, biraz çekingenlik ile başhekim yardımcısının yanıma verdiği görevli beni 3. kattaki beyin cerrahisi servisine götürdü. Eğitim servisi olmayan servislerde servis sorumlusu adı ile görev yapan ve servisin yaptığı işlerden idareye karşı sorumlu olan bir hekim vardır. Mehmet Ağabey servis sorumlusu olduğu için doğal olarak önce O'nunla tanıştım. Son derece içten ve candan bir tavırla beni karşıladığını ve hemen kendi odasında bir masa ayarlayarak birlikte oturmamızın benim bir sakıncası yok ise kendisi için de bir sakıncası olmayacağını söyleyerek beni çok rahatlatı. O sırada odaya giren Ümit Abla (Trakya)'nın "Yahu nerdesin. Ne zamandır iki kişi nöbet tutmaktan perişan olmuştuk" sözleriyle Mehmet Ağabeyin beni niçin bu kadar içten karşıladığını anladım ama, latife bir yana Mehmet Ağabey'in yakın ve sıcak ilgisini unutmam mümkün değildir.

8 yıla yakın, kendisi ile aynı serviste çalıştım. Çok çalışkan, yaptığı işi seven ve yorulmayan bir yapısı vardı. Üç kişi, ben, Ümit Trakya ve Mehmet Ataç uzun yıllar Tepecik SSK Hastanesinin ağır nöroşirürji yükünü son derece dengeli bir ilişkiler zinciri içinde hemen hemen hiçbir sürtüşmeye neden olmaksızın yürüttük. Bunda hiç kuşkusuz her ikisi de benim kıdemlilerim olan Mehmet Ağabey ve Ümit Abla'nın sorunsuz kişilikleri ve olaylara tarafsız yaklaşımları büyük rol oynamıştır. Birlikte aldığımız kararları hiç tartışmasız ve olduğu gibi kabul eden Mehmet Ataç hiçbir zaman kıdemli olduğunu öne sürerek huzursuzluk yaratmamış bir kişi olarak anılarda kalacaktır ve bu davranışı servisteki huzurlu çalışma ortamının önemli bir parçasıdır.

Atılımcı, başkan ve lider düşünceli Mehmet Ağabey bir zamanlar Altınordu Spor kulübünün de başkanlığını yaptı. O zamanlar, her gün gazete alıp resminin çıkıp çıkmadığını, gazetecilerin söylediklerini yazıp yazmadığını heyecanla izlediğimizi unutamam.

Doğal olarak takım her zaman galip gelmez. Yenildiği, paranın yetmediği, sıkıntılarının olduğu günler de olmuştur. Tüm o günleri hep beraber yaşadık, sıkıntılara birlikte çözüm bulmaya çalıştık. Bazen verdiğimiz fikirler işe yaradı bazen de Mehmet Ağabey'in fikirlerimiz nedeniyle bizleri iyiliklerle (!) andığını biliyorum.

Ben, kıdemsiz ve genç zamanlarımda, tanıdığımız yaşlılar zaten hep yaşlı bizler de genciz sanar ve bir anlık saptama yaptığımız resmin ne kadar dinamik ve değişken olduğunun, meğerse farkına varmazmışım. Zaman hızlı geçiyor. Bir süre sonra baktım ki, ben de kıdemliler topluluğu içinde yer almaya ve başkalarının beni daha yaşlı olarak nitelemeye başladığı konuma gelmişim. Geldiğim konumdan dolayı yakınmıyorum. Ancak bu konum birlikte yola çıktığımız dost ve arkadaşlardan bazen erken, bazen değil, ama her defasında zamansız ayrılıklara neden olmaya başladı. Umarım uzun süre böyle bir ayrılıkla daha karşılaşmayız.

Bizlerin arasında hep iyi ve güzel anılarla anılacaktır. Mehmet Ağabey'e sonsuz yolculuğunda rahatlıklar ve Tanrı'nın acımasının üzerinde olmasını diliyorum.

Mehmet Selçuki